

Júlia

Világszerte Nr. 1

Lynn Raye Harris

Repülés a boldogságba

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A JÚLIA 586. eredeti címe: *The Girl Nobody Wanted (Harlequin Mills & Boon, Modern Continuity)*
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 586. számában, 2015
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-064-1

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

1. FEJEZET

Anna igyekezett a háttérben meghúzódni, és remélte, hogy a fagyos-nyugodt arckifejezés, amelyet magára öltött, jól leplezi valódi érzéseit és a káoszt, amely a lelkében tombolt. Remélte, hogy nem hiába gyakorolt bő egy hétig a tükör előtt.

Ez a mostani minden bizonnyal élete legmegalázóbb estéje volt. Végig kellett néznie, ahogy a vőlegénye, vagyis hogy a *volt* vőlegénye eljegyez egy másik nőt, Allegra Jacksont, akit ennek a fényes estélynek a keretében mutattak be az előkelőségeknek és a világnak.

Talán kevésbé lett volna tragikus ez az esemény, ha a vőlegény történetesen nem Alessandro santinai trónörökös, és a menyasszonyváltás, valamint az új eljegyzés nem ilyen nagy csinnadrattával megy végbe. Anna leendő királynéból egyszerre elhagyott menyasszonnyá vált, és még ha ez nem lett volna elég, együtt kellett ünnepelnie a boldog ifjú párral.

Amit a bulvársajtó természetesen nem hagyhatott szó nélkül.

Mióta Alex lecserélte, Annának nem volt egyetlen nyugodt pillanata sem. És tegyük hozzá, a trónörökösben annyi tisztesség sem volt, hogy személyesen tájékoztassa: nem lesz esküvő. Mindezt egy pletykalap címdoldaláról kellett a lánynak megtudnia.

Micsoda blamázs!

A történeknél már csak az a színlelt együttérzés volt rosszabb, amivel Anna nap mint nap találkozott. Meg a sokatmondó és kissé gúnyos pillantások, melyekben időnként egy kis rosszallás is megbújt. Mintha bizony ő tehetne a botrányról! Mintha bizony őt örökítették volna meg a lesifotósok csókolózás közben, és nem Alexet.

– Eleget kell tenned a meghívásnak, gyermekem – közölte vele könyörtelenül az anyja, amikor a díszes meghívó megérkezett. – Így kívánja a protokoll.

Kit érdekel az átkozott protokoll!? – méltatlankodott Anna, persze nem hangosan, csak magában. Ő sohasem lázadt, mindig jó képet vágott mindenhez. Mindig a kötelességtudat és az elvárások jegyében élte az életét, és mit kapott cserébe? Megaláztatást...

– Ha másért nem, tedd meg az én kedvemért – könyörgött az anyja, és közben a lánya kezét szorongatta. – Tudod, hogy Zoe királyné a legjobb barátnóm. Képzeld csak el, milyen csalódott lenne, ha nem mennék el, hogy támogassuk egy ilyen nehéz pillanatban!

Hogy támogassuk? A királynét? Anna azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen, így aztán végül egyiket sem tette, hanem szépen alávetette magát anyja akaratának.

Eduardo király éppen pohárköszöntőt mondott, ezért Anna is megemelte a poharát, majd ivott Alex és szépséges menyasszonya egészségére – azok egészségére, akik alaposan felforgatták az ő nyugodt, szépen elrendezett kis életét.

Még szerencse, hogy a palotába nem engedték be a bulvárlapok újságíróit. A lesifotósok természetesen ott ólálkodtak a palota körül, de most legalább nyugta lehetett tőlük. Így könnyebb volt megőriznie a tartását, könnyebb volt mosolyognia, könnyebb volt megállnia zokogás nélkül.

Anna belekortyolt a pezsgőjébe, és arra gondolt, hogy már csak körülbelül egy óra hosszáig kell kibírnia. Csupán egy órácskáig, és utána visszamehet keseregni szállodai szobája magányába.

A király rögtönzött beszéde véget ért, s a zenekar egy keringőt kezdett játszani. Anna letette a poharát egy elhaladó pincér tálcájára, és a nagy üvegajtók felé fordult, melyek kivezettek a teraszra. Szeretett volna kimenni pár percre, úgy érezte, némi magány hozzásegítené, hogy méltósággal kibírja a hátralévő egy órát.

– Anna, kedvesem, csakhogy megtaláltam! Már mindenütt kerestem magát!

Anna elkínzottan lehunyta a szemét, de aztán a hang felé fordult, és sugárzó mosollyal köszöntötte Graziana Riccit, Amanti külügyminiszterének hitvesét. De végül nem Signora Ricci gyanúsán fiatalos arca

volt az, ami lekötötte a figyelmét, hanem a férfi, akinek a karjába a hölgy kapaszkodott.

Az illető magas volt, méretre szabott szmokingot viselt, mint a teremben szinte minden férfi vendég, és egyszerűen ellenállhatatlan volt a mosolya. Egyszerre kislány és ördög, gondolta Anna, aki megborzongott. Hát igen, ez az ember kétségtelenül veszélyes, futott át a fején, és önkéntelenül is elképzelt, hogyan festene ez az Adonisz egy szobortalapzaton. Természetesen meztelenül...

Elvörösödött a különös ötletre, mire a férfi állán megjelent egy gödröcske, mert a mosolya még szélesebbé vált. Anna pedig végképp elveszett. A szíve először kihagyott néhány ütemet, aztán pedig kétszeres sebességgel kezdett el verni.

– Engedje meg, hogy bemutassam Leo Jackson urat – fuvolázta Signora Ricci, aki úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy Anna valósággal megkövült a név hallatán. – Leo Allegra fivére – tette hozzá teljesen feleslegesen.

– Hát ez igazán nagyszerű – mormolta Anna, akinek fogalma sem volt, mihez kezdjen a rátörő csalódottsággal és dühvel.

Már csak Allegra fivére hiányzott neki! Még egy Jackson, akit a pokolba kívánhat... Ezek a gondolatok egyáltalán nem voltak jellemzőek a mindig roppant udvarias és visszafogott Annára, most mégis ezt érezte.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Jackson. Remélem, megbocsát... Éppen egy... megbeszélésre készültem.

Ez persze hazugság volt. Anna arca még inkább kipirult, de nemcsak azért, mert nem mondott igazat, hanem azért is, mert Leo Jackson gúnyosan megemelkedő szemöldöke arról tanúskodott, hogy a férfi átlát rajta. Aztán még a szája széle is megrándult, mintha ki akarná nevetni őt.

Annának hirtelen nagyon melege lett, és fogalma sem volt róla, hogy csak az elfogódottság okán, vagy valami másért.

– Ez igazán nagy kár, kedves... Anna – mondta lágyan a férfi, akinek olyan könnyedén jött az ajkára a lány keresztnéve, mintha ennél mi sem lenne természetesebb.

De nem is ez volt a legrosszabb, hanem az, hogy a lány beleborzongott abba, ahogyan a nevét kimondta. Mintha nem is egy unalmas elhagyott menyasszony lenne, hanem egy elragadó, izgalmas, szépséges nő...

– Lehet, hogy kár, de akkor is ez a helyzet – jelentette ki mereven, és összeszorította a fogát.

– Ugyan, kedvesem, maradjon még! – fogta duzzogóra Signora Ricci. – Ígérem, legfeljebb egy percet veszünk igénybe a drága idejéből. Tudja, egy szívességre szeretném megkérni. Nevezetesen hogy mutassa meg Leónak Amantit. Képzeld, egy új luxushotel számára keres megfelelő helyszínt.

Anna rápillantott Leo Jacksonra, akinek gúnyos mosolya sem tudta feledtetni kihívó pillantását. De a legszörnyűbb az volt, hogy Anna teste azonnal válaszolt erre a néma felszólításra. Na ne! Igaz, hogy ő volt Amanti tiszteletbeli kulturális és turisztikai nagykövete, de ettől még nem kell személyesen kíséretetnie ezt a fickót!

Nagy hiba volna, ezt a zsigereiben érezte. És nem elsősorban azért, mert Leo húga ellopta a jövőjét, hiszen erről a férfi semmit sem tehetett. Anna azonban nem akart vele közelebbről megismerkedni. Sem vele, sem senkivel a családjából.

– Sajnos, más kötelezettségeim vannak, Signora Ricci – mondta hűvösen. – De majd intézkedem, hogy valaki...

– Ugyan mi lehet fontosabb, mint Amanti jövője és gazdasági érdekei? – tette fel a kérdést élesen a külügyminiszter neje. – Hiszen tudja, hogy erre a feladatra maga a legalkalmasabb. Arról nem beszélve, hogy most rengeteg ideje felszabadult, hiszen az esküvőre már nem kell készülnie.

Az sem fájhatott volna jobban, ha valaki alaposan gyomorszájon vágja. Ha Anna nem lett volna olyan béketűrő, ott helyben megfojtja az asszonyt, de Anna Constantinidest királynénak nevelték. Tökéletes királynénak. Erős volt, és jól tudta kezelni a kellemetlen helyzeteket.

– Tudja mit, kedves Anna? Magukra hagyom önöket, beszéljék meg a dolgot – fuvolázta negédesen Graziana Ricci, majd hosszú ruhájában elvitorlázott.

– Ha a holnapi napon nem ér rá, azt természetesen megértem, és szívesen várok magára. – Leo Jackson egy névjegykártyát húzott elő a zakózsebéből. – Itt a számom. Hívjon fel, ha tud rám szakítani néhány órát!

Anna nem utasíthatta vissza a kártyát, az vaskos udvariatlanság lett volna. Így aztán átvette, és amikor az ujjai néhány pillanatra összeértek, úgy érezte, magával a tüzzel került érintkezésbe. A férfi bőre

valósággal megperzselte.

– Fogalmam sincs, mikor fog ez bekövetkezni, Mr. Jackson – mondta, miután elhúzta a kezét. – Azt hiszem, tényleg jobb lenne, ha keresnék valakit, aki ugyanolyan jól be tudja mutatni magának a szigetet, mint én.

– Javítson ki, ha tévedek, de az az érzésem, hogy ön nem rokonszenvez velem – jegyezte meg könnyedén Leo.

– Egészen biztosan téved – hangzott a hűvös válasz. – Ugyan mi kifogásom lehetne maga ellen, ha egyszer most először találkozunk?

– Hát, nem is tudom – vigyorodott el szemtelenül a férfi, és a pillantása a terem túlsó végében álló jegyespárra siklott.

Anna megrándult. Már az is eléggé megterhelő volt számára, hogy részt vegyen ezen az eljegyzésen, de hogy még az új menyasszony fivérének a gúnyolódását is el kell viselnie, az már tényleg sok. Ismét csak a neveltetése segítette át ezen a szorult helyzeten.

– Meséljen kicsit a szállodáról, melyet építeni szándékozik, Mr. Jackson! Miért lesz jó Amantinak, ha az a hotel megépül?

– Hallott már a *Leonidas Group*ról, Anna?

A lány ügyesen palástolta meglepetését.

– Ki ne hallott volna a világ egyik leghíresebb szállodaláncáról? – kérdezett vissza hanyagul. – Ezek szerint ön a *Leonidas Group*nak dolgozik?

Leo felnevetett.

– Majdnem eltalálta, Anna. Enyém a szállodalánc.

Már megint a keresztnévén szólította, és Anna már megint úgy érezte magát, mintha a pezsgő csípős buborékjai pattantak volna szét a bőrén.

– Ó... És Amantit nézte ki a legújabb szállodája színhelyéül? Hát ez tényleg megtisztelő – bókolt, és ezúttal őszinte elismerés csendült ki a hangjából. Leo Jackson ifjú kora ellenére rendkívül rátermett üzletember lehetett, ha máris ekkora vagyonnal és ilyen befolyással rendelkezett.

– Szóval akkor remélhetem, hogy mégis átgondolja egy holnapi találkozói lehetőségét? – hajolt hozzá bizalmasan a férfi.

Anna szíve megint ugrott egyet. Máris kezdte megérteni Alexet. Ha Allegra Jackson csak feleilyen vonzó, mint a fivére, már akkor sem vehette rossz néven tőle, hogy beleszeretett...

– Biztos benne, hogy szeretne Santinán tartózkodni holnap, amikor a reggeli lapok megjelennek?

Atyaúristen! Ez eddig eszébe sem jutott! A reggeli lapok tele lesznek cikkekkel és fényképekkel, másról sem fognak szólni a hírek, mint az évszázad eljegyzéséről. Minden címlapon ott fog mosolyogni Alex és Allegra, no és persze a háttérben Anna Constantinides, a jól nevelt örökös és elhagyott menyasszony.

Anna rájött, hogy a világ végéig is elmenne, ha nem kellene ezt látnia, így Leo Jackson ajánlata egyre kívánatosabbnak tűnt a számára. Igaz, hogy így sem kerülne ki teljesen a pletykalapok érdeklődésének keresztútjából, de legalább egy napra megszökhetne előlük. Ráadásul olyan ürüggyel, melynek köszönhetően talán nemcsak a búslakodó volt menyasszonyt fogják benne látni a firkászok, hanem a hazája érdekében munkálkodó idegenforgalmi szakembert. Hiszen egy dúsgazdag befektetőt kalauzol Amantin, aki beruházások és munkahelyek ezrei felől dönt.

– Nahát... Most jut eszembe, hogy az a fontos tárgyalásom nem is holnap lesz – mosolyodott el magabiztosan. – Eltévesztettem az időpontot, holnap szabad vagyok.

– Csakugyan?

– Csakugyan. Szóval ha még mindig érdekli ez az amanti túra, akkor szívesen elkísérem. Holnap kilenckor megfelel az indulás?

– Olyan korán? Nem tudom, addigra kiheverem-e a mai éjszaka megpróbáltatásait.

Anna inkább nem is akart arra gondolni, miféle megpróbáltatások várnak a férfira.

– Holnap kilenckor, Mr. Jackson, vagy felejtse el az egészet.

Leo nevetett.

– Ejha! De szigorú valaki! De tudja mit, *kedvesem*? Legyen, ahogy maga akarja. – Azzal még mielőtt a lány megsejthette volna, mire készül, az ajkához emelte a kezét, és megcsókolta.

Vajon van róla fogalma, hogy a csókja valósággal égette Anna bőrét? Diadalmas pillantásából a lány arra következtetett, hogy igen, nagyon is tisztában van ezzel.

- Akkor viszlát holnap, *kedves*. Már alig várom, hogy újra láthassam.
- Nem vagyok a kedvese! – sziszegte Anna, és elrántotta a kezét.
- Még nem – hangzott a vidám válasz. – De ki tudja, mit hoz a holnap.

Annának fölöttébb nyugtalan éjszakája volt, nem csoda hát, ha korán kelt. Lezuhanyozott, aztán kiválasztott egy, még a szokásosnál is visszafogottabb kosztümöt. Már csak azért is, nehogy elfelejtse, hogy hivatalos minőségében kíséri el Leo Jackson, nem pedig azért, mert...

Miért is?

Az acélszürke, szigorú kosztüm és a vörös, ám meglehetősen zárt blúz senkiben sem ébresztett volna pajzán gondolatokat. Ahogy a régimódi gyöngysor vagy Anna szorosán feltűzött haja sem. Miután feltett egy kis szempillafestéket és szájfényt, a lány hátralépett, hogy alaposan szemügyre vegye a tükörképét.

Úgy nézett ki, mint egy fölöttébb határozott és rátermett turisztikai szakértő. Ez is volt a célja. A legkevésbé sem érdekelt, hogy az ügyfél vonzónak fogja-e találni a megjelenését.

A legkevésbé sem? Nono! Ez azért nem volt egészen igaz.

Anna homloka ráncba szaladt. Most nem engedhette meg magának, hogy elgyengüljön, hiszen akkor végképp kicsúszhatott volna a lába alól a talaj. Az elmúlt hetek szörnyű történései kétségkívül megviselték, szóval most az volt a legfontosabb, hogy megmutassa: sikerült visszanyernie a lelki nyugalmát.

Könnyednek és magabiztosnak kell mutatkoznia, hogy győzedelmeskedhessen a kárörvendők és a szenzációra éhesek fölött.

Biztatóan rámosolygott a tükörképére, aztán megperdült, felkapta a táskáját és a telefonját, majd pontban nyolc óra negyvenkor elhagyta a szállodai szobát.

Leo Jackson, mint kiderítette, két emelettel fölötte lakott, de Anna először a szálloda éttermébe sietett, ahol elfogyasztott egy teljes kiőrlésű lisztből készült muffint, valamint egy csésze kávé. A megbeszélte időpontnál körülbelül három perccel korábban állt meg Leo szobájának ajtaja előtt.

Az első kopogtatás visszhang nélkül maradt. Senki sem jelentkezett. Anna várt egy kicsit, azután megint bekopogtatott, ezúttal erőteljesebben. Majd az órájára pillantott: most már pontban kilenc volt.

– Mr. Jackson! – kiáltotta fojtott hangon, hogy minél kevésbé zavarja a szálloda más vendégeit. – Ott van?

A következő pillanatban váratlanul kivágódott az ajtó, éppen akkor, amikor Anna rá akarta tapasztani a fülét. És ott állt ő, Leo Jackson, személyesen. Anna meg rábámult, és nyelt egy nagyot. Szent ég, vajon mi van ebben az emberben, ami ilyen erősen hat rá!? Megvetést kellene iránta éreznie, semmi mást, ehhez képest minden porcikája remeg, ha megpillantja, akár egy szerelmes kamasz lánynak.

Anna elvörösödött, amikor eszébe villant, hogy a férfi előző este az éjszaka megpróbáltatásaira célzott. Nos, ezeken a megpróbáltatásokon szemlátomást sikerült átesnie...

Milyen kár, hogy nem őt választotta partnerül!

Ahogy idáig elért gondolataiban, még inkább melege lett.

– Jó reggelt, édes! – köszönt rá Leo szemtelenül, ajkán ugyanazzal a pimasz mosollyal, mely egész éjjel üldözte Annát.

– Mr. Jackson... – felelte kimérten, és reménykedett, hogy a férfi nem veszi észre, milyen hevesen ver a szíve. – Ha jól emlékszem, abban állapotunk meg, hogy kilenckor indulunk.

Leo szemében derű villant, miközben a hajába túrt. Allán egynapos borosta éktelenkedett, és teljesen nyilvánvalóan ugyanazt a szmokingot viselte, mint előző este, vagyis nem otthon töltötte az éjszakát. Erre vallott a hiányzó nyakkendő, valamint a nyitott ing is, no meg az élénk rózsaszín rúzsfoltt a gallérján.

Anna nem akart arra gondolni, hogy ha egyszer nem alvással, akkor vajon mivel töltötte az éjszakát. És kivel...

Szóval amíg ő erről az emberről ábrándozott, a pimasz fickó teljesen megfeledkezett róla és a találkoójukról! Még az is lehet, hogy most sincs egyedül a szobájában, hanem odabenn rejtegeti a... a...

Anna nagyon szeretett volna hinni benne, hogy az arca nem olyan vörös, mint amilyen forró.

– Én csak... Nos, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most elmegyek.

– Isten ments! Jöjjön inkább be! – vágta rá a férfi, és nemes egyszerűséggel behúzza a nyitott ajtón. Mivel Anna félig már elfordult, mert távozóban volt, elveszítette az egyensúlyát, és nekiesett Leónak, aki élve a lehetőséggel, szorosán átölelte.

– Ó, igazán sajnálom – nevetett fel egy pillanattal később.

– Ugyan! Egyáltalán nem sajnálja! – sziszegte indulatosan Anna.

– Hát jó, bevallom – felelte Leo még mindig vigyorogva. – Mivel a karomban landolt, valójában tényleg nem sajnálom.

Anna csak bámult rá dermedten. Még soha senki nem ölelte ilyen szorosán. Alex sem. Sok férfival táncolt már, és mind átkarolták, de egyikük sem így. Soha nem érezte magát még ennyire nőnek, ennyire kívánatosnak és ennyire feldúltnak egy ölelés miatt.

Ne légy nevetséges! – parancsolt magára. *Hiszen nem is ismered ezt az embert! Ha feldúlt vagy, akkor az nem miatta van, hanem az elmúlt időszak történései miatt.*

Határozottan kibontakozott Leo karjából, és hátralépett. Aztán lesimította a ruháját, és ellenőrizte, hibátlan-e még a frizurája.

Leo figyelmesen nézte, és az ajka megint mosolyra húzódott.

– Mi az, édes? Mitől félsz? Talán csak nem attól, hogy ha elengednéd magad egy kicsit, érezhetnél valamit?

– Ne hívjon így, ha szabad kérem! – felelte hűvösen Anna. – És ne próbáljon megpuhítani! Feleslegesen fárasztja magát. Én nem vagyok könnyen elcsábítható.

– Na ne mondja! Tényleg ilyen hűvös és érzéketlen lenne? Csöppnyi düh sincs magában amiatt, amit a volt vőlegénye művelt? Egyáltalán nem vágyik rá, hogy ha csak néhány órára is, de elfelejtse ezt az egészszet?

Anna kihúzta magát és felszegte az állát.

– Nem is hangzik rosszul – ismerte el, mivelhogy hirtelen taktikát váltott. – De tudja, először találok kellene valakit, aki feledtethetné velem a történeteket.

– Hát ez... Hát ez fáj! – kapott a melléhez színpadias mozdulattal a férfi, és olyan szenvedő arcot vágott, hogy Anna majdnem elnevette magát.

De csak majdnem.

– Látja, ezt erősen kétlem – vágott vissza élesen. – Nem hinném, hogy akár csak egy másodpercig is fájna magának, ha visszautasítják. Szerintem maga az a fajta férfi, aki úgy cserélgeti a nőket, mint más az alsóneműjét...

Alig csúszott ki a száján a mondat, Anna elszörnyedt. Hogy mondhatott ilyet? Hogy lehetett ilyen... közönséges?

– Kérem, bocsássa meg az udvariatlanságomat – mentegetőzött. – Nem lett volna szabad ezt mondanom.

– Miért nem? Maga talán sosem szokott udvariatlan lenni? – A kérdés szokatlanul komolyan csengett.

– Hát... nemigen. Tudja, nem olyan nevelést kaptam. – A lány az órájára pillantott. – Telik az idő, Mr. Jackson! – figyelmeztette a férfit. – A hajó már vár. Öt perccel ezelőtt el kellett volna indulnunk.

– Ne mondja! A jó isten őrizzen meg minket attól, hogy elkéssünk!

Ahogy ezt mondta, ez az évődő, kötekedő hangnem felkavarta, sőt feldühítette Annát. És arra készítette, hogy örültségeket műveljen...

– Tudja mit? Mondja le a hajót! Repülővel megyünk.

– Repülővel? – képedt el a lány. – Minek? Hiszen Amanti mindössze huszonöt tengeri mérföld ide. Egyetlen óra alatt odaérünk, aztán pedig bérelünk egy kocsit és...

– A tengerpartot szeretném látni, azt pedig úgy nézhetem meg a legkényelmesebben, ha körberepülök a szigetet. Utána majd jöhet az autós túra, jó lesz így?

Anna merő megszokásból a gyöngysora után tapogatózott, mint mindig, ha elbizonytalanodott, és egy kis bátorításra volt szüksége. A klasszikus gyöngysor, a régi családi ereklye a biztonságot és az állandóságot testesítette meg a számára, és most, hogy ez az ember egyetlen másodperc alatt keresztülhúzza a terveit, nagy szüksége volt egy kis vigasztalásra. Folytatódni látszott a rémálom, mely azzal kezdődött, hogy Alex rútol megcsalta és szégyenszemre elhagyta.

– De én már mindent elrendeztem, Mr. Jackson! – tiltakozott, mivel nem akarta ilyen egyszerűen